

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Asan/12/2019
Identifikačné číslo spisu: 7017200487
Dátum vydania rozhodnutia: 24.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7017200487.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členov senátu JUDr. Pavla Naďa a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľa): Súkromná bezpečnostná služba SHIELD, spol. s.r.o., so sídlom Ľudovíta Štúra 70, 071 01 Michalovce, IČO: 36 208 922, zast. JUDr. Petrom Bellásom, advokátom, so sídlom Štefánikova 40, Košice, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, Masarykova 10, Košice, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 11S/150/2017 zo dňa 05. septembra 2018, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2017/3857 O-310/2017 zo dňa 07.06.2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietla.

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Rozhodnutím č. OPS/BEZ/2017/3857 O-310/2017 zo dňa 07.06.2017 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) žalovaný ako odvolací orgán v zmysle § 6 ods. 1 písm. b/ a § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 125/2006 Z.z.“) zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Inšpektorátu práce Nitra (ďalej len „inšpektorát práce“) č. 448/16/práv.IPNR OPS/ROZ/2016/1454 zo dňa 07.03.2017 (ďalej len „rozhodnutie inšpektorátu práce“ alebo „prvostupňové rozhodnutie“) a toto rozhodnutie potvrdil.

2. Prvostupňovým rozhodnutím Inšpektorát práce na základe § 19 ods. 2 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z.z. uložil žalobcovi pokutu vo výške 4.000,- eur za porušenie § 2 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/2006 a § 120 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej

len „Zákonník práce“), ktorého sa dopustil tým, že ako zamestnávateľ neposkytol zamestnancom Y. V. podľa pracovnej zmluvy zo dňa 13.09.2015, deň nástupu do práce dňa 14.09.2015 s dohodnutým druhom práce „práca strážnej služby“ za obdobie november 2015 až január 2016 a V. M. podľa pracovnej zmluvy zo dňa 18.01.2016, deň nástupu do práce 19.01.2016 s dohodnutým druhom práce „ochrana majetku“ za obdobie január až marec 2016 mzdu najmenej v sume minimálneho mzdového nároku určeného pre stupeň náročnosti podľa príslušného pracovného miesta. Uvedení zamestnanci mali v pracovnej zmluve dohodnutý prvý stupeň náročnosti pracovného miesta s príslušnou výškou mzdy zodpovedajúcej tomuto stupňu, pričom na základe popisu pracovnej pozície mali byť podľa názoru správnych orgánov zaradení minimálne v druhom stupni náročnosti a mala im byť poskytnutá mzda minimálne v sume zodpovedajúcej druhému stupňu náročnosti pracovného miesta. Inšpektorát práce zároveň za použitia absorpčnej zásady žalobcovi uložil sankciu aj za porušenie § 223 ods. 1 Zákonníka práce na tom základe, že ako zamestnávateľ napriek tomu, že sa nejednalo o prácu vymedzenú výsledkom, zabezpečil plnenie svojich úloh uzatvorením dohody o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru zo dňa 18.01.2016 so zamestnancom Š. Č. s dojednanou pracovnou úlohou „ochrana majetku, ktorého výsledkom bude neporušenosť plášťa budov, uzavretie okien, vstupov, kontrola vstupu a výstupu zamestnancov pri príchode do zamestnania a odchode zo zamestnania, ktorého výsledkom je zamedzenie vynášania nepovolených vecí“. Žalobca podľa záverov správnych orgánov aj napriek skutočnosti, že sa nejednalo o prácu vymedzenú výsledkom (dohoda o vykonaní práce) uzatvoril dohodu o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru so zamestnancom Š. Č. s dojednanou pracovnou úlohou ochrana majetku.

3. Skutkové zistenia vyplynuli z výsledkov inšpekcie práce vykonanej inšpektorátom práce u žalobcu v období 22.03.2016 a 29.04.2016, v rámci ktorej boli zistené tri nedostatky v oblasti pracovnoprávných a mzdových predpisov, ktoré boli zdokumentované v protokole o výsledku inšpekcie práce zo dňa 29.04.2016 (ďalej len „protokol“). Ten bol so žalobcom v uvedený deň prerokovaný, pričom žalobca sa k nemu vyjadril, na základe čoho inšpektorát práce vydal dodatok č. 1 k protokolu v znení opravy zo dňa 23.05.2016, ktorým vypustil z protokolu z časti „B“ označený ako „zistené nedostatky“, bod 1 „vznik pracovného pomeru“, v bode 2 „mzdy“ u zamestnanca Y. V. opravil dátum uzavretia pracovnej zmluvy a dátum nástupu do práce, pričom v ďalšom ostal tento bol nezmenený a vypustil aj bod 4 označený ako „nelegálne zamestnávanie“. V priebehu odvolacieho správneho konania o uložení pokuty za správny delikt žalobca uvádzal, že druh práce Y. V. a V. M. (ďalej aj „dotknutí zamestnanci“) bol zaradený do prvého stupňa náročnosti práce najmä z dôvodu, že nemajú hmotnú zodpovednosť, na výkon práce postačuje absolvovanie základnej školy, inštruktáž, zaučenie alebo zaškolenie. Tento nedostatok žalobca odstránil tak, aby z popisu činnosti bolo zrejmé zaradenie zamestnanca do prvého stupňa náročnosti práce. V kontexte určenia náročnosti práce žalobca v rámci odvolacích dôvodov poukazoval na verejné súťaže vyhlásené Úradom pre verejné obstarávanie, v ktorých podstatná časť zodpovedá rovnakému stupňu náročnosti. Žalobca poukazoval aj na skutočnosť, že pri kontrole na Úrade vlády Slovenskej republiky nebol prvý stupeň náročnosti spochybnený a uvedená prax prevažuje aj v ostatných bezpečnostných službách. Vo vzťahu k druhému porušeniu žalobca uviedol, že zamestnanec mal uzatvorenú dohodu o vykonaní práce, ktorej výsledok je dojednaný v pracovnej zmluve a od 21.04.2016 má zamestnanec Č. uzatvorenú pracovnú zmluvu. Vo vzťahu k zdôvodneniu výšky sankcie žalobca uviedol, že žalovaný poukazuje na opakované zistenia porušenia Zákonníka práce, avšak v danom čase nebolo rozhodnutie právoplatné a preto nemôže byť uvedená skutočnosť na jeho ťarchu.

II.

Konanie pred správnym súdom

4. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) a navrhol rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušiť, alternatívne napadnuté rozhodnutia správnych orgánov zmeniť a znížiť uloženú sankciu. Namietal, že na výkon práce strážnika, ktorý nemá hmotnú zodpovednosť postačuje absolvovanie základnej školy a inštruktáž, zaučenie alebo zaškolenie. Poukázal na to, že podľa jeho poznatkov a informácií všetky súkromné bezpečnostné služby uzatvárajú so zamestnancami pracovné zmluvy, v ktorých sú zamestnanci zaradení

do prvého stupňa náročnosti práce, pričom poukázal i na verejné súťaže vyhlasované Úradom pre verejné obstarávanie ako i Elektronickým kontraktčným systémom, z ktorých vyplýva, že predpokladaná hodnota zákazky je vo výške, ktorá nezodpovedá inému stupňu náročnosti práce. Zákonník práce, ani príloha k nemu podľa mienky žalobcu nestanovujú, že strážnik musí byť zaradený do vyššieho stupňa náročnosti práce. Žalovaný sa podľa názoru žalobcu obmedzil iba na konštatovanie, že pre výkon činností uvedených v pracovných zmluvách musí byť stanovená a vyplatená mzda vo výške minimálnej mzdy násobenej koeficientom 1,2 čo zodpovedá druhému stupňu náročnosti práce. Nejednotný postup, rozdielne rozhodnutia a výklad právnych noriem zo strany správnych orgánov nemôžu byť podľa názoru žalobcu v jeho neprospech. Postup Inšpektorátu práce Nitra považuje žalobca za zásadné porušenie ustanovení zákona o správnom konaní a Ústavy Slovenskej republiky.

5. Žalobca ďalej v žalobe uviedol vo vzťahu k dohode o vykonaní práce, že konštatovanie, že zamestnávateľ nevyplatil odmenu za skutočne odpracované hodiny nezodpovedá skutočnosti. Vo vzťahu k uvedenej žalobnej námietke v podstate zotrval žalobca na svojom stanovisku vyplývajúceho z odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu.

6. Žalobca v rámci žalobných bodov namietal aj to, že uložená pokuta je neprimeraná, pretože v minulosti mu nebola právoplatne uložená žiadna pokuta a taktiež nebolo preukázané ani nelegálne zamestnávanie a správne orgány sa nevysporiadali s jeho návrhmi na vykonanie dôkazov.

7. Žalovaný v písomnom vyjadrení k obsahu žaloby nesúhlasil s argumentáciou žalobcu a poukázal na to, že pracovné miesto opodstatnene zodpovedá druhému stupňu náročnosti práce, pretože sa nemôže jednať o výkon činnosti, ktorá je pomocnou, prípravnou alebo manipulačnou prácou podľa presných postupov a pokynov. O tejto skutočnosti svedčí podľa žalovaného aj fakt, že v zmysle zákona č. 473/2005 Z. z. o poskytovaní služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súkromnej bezpečnosti“) je na výkon tejto činnosti potrebné splniť podmienku odbornej spôsobilosti, pričom v prípade osôb poverených výkonom fyzickej ochrany, musia tieto absolvovať skúšku odbornej spôsobilosti typu „S“. Žalovaný je toho názoru, že jednoznačne ide o výkon opakovaných, kontrolovateľných prác hospodárskoprávnych podľa pokynov alebo ustanovených postupov a preto je nevyhnutné, aby dotknutí zamestnanci boli zaradení do druhého stupňa náročnosti práce.

8. Vo vzťahu k námietke ohľadne druhého porušenia, žalovaný uviedol, že výsledok práce v dohode o vykonaní práce nespĺňa požiadavku Zákonníka práce, pretože nie je kvalitatívne a kvantitatívne identifikovateľný.

9. Žalobca v písomnej reakcii na vyjadrenie žalovaného k správnej žalobe zotrval na svojich argumentoch uvedených v žalobných bodoch.

10. Krajský súd po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní vyhlásil dňa 05.09.2018 rozsudok, ktorým žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalobné body nie sú dôvodné a nezistil ani dôvod na použitie sankčnej moderácie vo vzťahu k uloženej pokute.

11. Krajský súd bol toho názoru, že v prípade dotknutých zamestnancov nejde o pracovné miesta, ktoré by bolo možné podľa miery zložitosti, zodpovednosti a namáhavosti práce vymedziť ako výkon pomocných, prípravných alebo manipulačných prác podľa presných postupov a pokynov a zaradiť ich do prvého stupňa náročnosti tak, ako sa domnieva žalobca, ale že ide o pracovné miesta zodpovedajúce druhému stupňu náročnosti práce, charakterizujúce výkon ucelených obslužných rutinných prác alebo odborných rutinných kontrolovateľných prác podľa daných postupov alebo prevádzkových režimov, alebo prác spojených s hmotnou zodpovednosťou; výkon jednoduchých remeselných prác; výkon sanitárnych pracovných činností v zdravotníctve; výkon opakovaných, kontrolovateľných prác administratívnych, hospodárskoprávnych, prevádzkovo-technických alebo ekonomických podľa pokynov alebo ustanovených postupov.

12. Krajský súd predostretý záver ustálil najmä na základe popisu práce uvedený v pracovných zmluvách dotknutých zamestnancov. V prípade zamestnanca Y. V., správny súd poukazoval na článok I. pracovnej zmluvy, z ktorého vyplýva, že zamestnanec bude vykonávať všetky dohodnuté činnosti v rámci druhu práce strážnej služby podľa zákona o súkromnej bezpečnosti. Vo vzťahu k zamestnankyni V. M. krajský súd konštatoval totožný popis pracovnej činnosti, doplnený o niektoré konkrétne činnosti vyplývajúce z § 3 zákona o súkromnej bezpečnosti. Krajský súd poukazoval aj na skutočnosť, že z pracovnej zmluvy Y. V. vyplýva aj ten fakt, že mzda zamestnanca zodpovedá druhému stupňu náročnosti práce.

13. K námietkam týkajúcim sa dohody o vykonaní práce uzavretej so zamestnancom Š. Č. krajský súd uviedol, že pracovná činnosť dohodnutá ako „ochrana majetku, ktorého výsledkom bude neporušenosť plášťa budov, uzavretie okien, vstupov, kontrola vstupu a výstupy zamestnancov pri príchode do zamestnania a odchode zo zamestnania, ktorého výsledkom je zamedzenie vynášania nepovolených vecí“ nie je pracovnou činnosťou vymedzenou výsledkom. Základným predpokladom uzavretia dohody o vykonaní práce je podľa mienky krajského súdu vymedzenie práce jej výsledkom. Pojmom výsledok práce krajský súd rozumie záverečný produkt pracovnej aktivity fyzickej osoby, ktorý je kvalitatívne alebo kvantitatívne identifikovateľný. Vzhľadom na spôsob vymedzenia pracovnej úlohy sa krajský súd nestotožnil so žalobcom ponúknutou argumentáciou, pretože podľa jeho záverov nešlo o náhodnú, výnimočnú alebo ojedinelú prácu, ani o prácu malého rozsahu, ktorej vykonávanie v pracovnom pomere by bolo neefektívne a neekonomické. Vzhľadom na predostreté skutočnosti krajský súd prijal záver, že žalobca využíval závislú prácu fyzickej osoby Š. Č. tým, že s ním uzavrel dohodu o vykonaní práce, ktorá nie je vymedzená výsledkom, ale ide o opakovanú činnosť v priebehu jedného roka.

14. Ani s argumentáciou ohľadne neobjektívneho a nespoľahlivo zisteného stavu veci a námietkou nesprávneho právneho posúdenia sa krajský súd nestotožnil. Vo vzťahu k skutkovým zisteniam poukazoval predovšetkým na listinné dôkazy, ktoré boli uvedené v protokole. Krajský súd v tomto ohľadne dospel k opačnému záveru, keďže podľa jeho mienky z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí a z obsahu administratívneho spisu nepochybne vyplýva, že sa žalobca porušenia Zákonníka práce dopustil. Porušenie povinností bolo podľa názoru krajského súdu prvostupňovým správnym orgánom riadne a dôsledne zadokumentované a náležitým spôsobom odôvodnené; správny orgán postupoval zákonne a správne aj pri rozhodovaní o výške pokuty, keď prihliadal na závažnosť charakteru porušenia pracovných predpisov, počet zamestnancov žalobcu, rozsah trvania nedostatkov, ako i na počet porušení zákona.

15. Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku týkajúcu sa nevykonania dôkazov. V tejto súvislosti krajský súd argumentoval tým, že správne orgány reflektovali na dôvodné námietky žalobcu tým, že vydali dodatok č. 1 k protokolu aj jeho opravu z 23.05.2016. Krajský súd konštatoval, že žalobca nenavrhol vykonanie žiadnych dôkazov.

16. Ani na moderáciu výšky uloženej pokuty krajský súd nevidel dôvod. V tomto ohľade argumentoval tým, že za poľahčujúcu okolnosť je možné považovať skutočnosť, že nebolo zistené nelegálne zamestnávanie a žalobca v priebehu inšpekcie plne spolupracoval. Za okolnosti svedčiacie v neprospech žalobcu krajský súd považoval tri porušenia právnych predpisov; dvakrát nesprávne posúdenie stupňa náročnosti pracovného miesta a jeden prípad uzavretia dohody o vykonaní práce. Podľa názoru správneho súdu by úvaha o uložení sankcie na dolnej hranici sadzby v prerokúvanej veci bola relevantná v prípade, ak by neexistovali žiadne priťažujúce okolnosti.

III.

Kasačná sťažnosť žalobcu, stanovisko žalovaného

17. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) a navrhol zrušiť rozsudok krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

18. V rámci sťažnostného bodu sťažovateľ namietal nesprávne posúdenie zaradenia zamestnancov do adekvátneho stupňa podľa náročnosti práce a tomu zodpovedajúce mzdové nároky dotknutých zamestnancov. V tomto smere sa sťažovateľ nestotožnil s argumentáciou krajského súdu, podľa ktorého je práca dotknutých zamestnancov svojim charakterom zaradená do druhého stupňa náročnosti. Podľa názoru sťažovateľa stupeň náročnosti zodpovedá vykonávanej práci zamestnancov, keďže plnia základné, menej náročné úlohy podľa pokynov a nariadení a v rámci stanovených oprávnení vykonávať zákroky a úkony na ochranu majetku a osôb. Podľa vyjadrenia sťažovateľa dotknutí zamestnanci nemajú hmotnú zodpovednosť a na výkon práce postačuje základné vzdelanie a zaškolenie. V tomto kontexte opakovane poukazoval na prax Inšpektorátu práce na Úrade vlády Slovenskej republiky, kde podľa jeho názoru nebol prvý stupeň náročnosti spochybnený.

19. Žalovaný v písomnej reakcii navrhol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť, pričom zotrval na svojej argumentácii uvedenej v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia a vo vyjadrení k správnej žalobe.

IV.

Právne závery kasačného súdu

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „kasačný súd“ alebo „Najvyšší súd“) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2, § 453 SSP), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a/, § 145 ods. 2 písm. c/ SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

21. S ohľadom na vymedzenie sťažnostného bodu pripadlo kasačnému súdu posúdiť, či krajský súd postupoval správne pri posúdení stupňa náročnosti vykonávanej práce vo vzťahu k popisu pracovnej činnosti dotknutých zamestnancov. Kasačný súd zdôrazňuje, že dôvod kasačnej sťažnosti spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) môže byť založený len na základe existencie právnej vady napadnutého rozhodnutia. Kasačnej sťažnosti sťažovateľa možno priznať úspech v prípade existencie omylu v rozhodnutí krajského súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav prerokúvanej veci.

22. V súvislosti s právnym posúdením veci krajským súdom v namietanom rozsahu považuje kasačný súd za potrebné predoslať, že Zákonník práce ustanovuje, že ak nie je odmeňovanie zamestnancov dohodnuté v kolektívnej zmluve, je zamestnávateľ povinný zamestnancovi poskytnúť mzdu najmenej v sume minimálneho mzdového nároku určeného pre stupeň náročnosti práce príslušného pracovného miesta (§ 120 Zákonníka práce). Od konkrétneho stupňa náročnosti práce bude závisieť minimálna úroveň hrubej mzdy, ktorú je zamestnávateľ povinný vyplácať dotknutému zamestnancovi vo vzťahu k príslušnému pracovnému zaradeniu. Zákonník práce v tomto ohľade ponúka šesť stupňov náročnosti práce (§ 120 ods. 4 Zákonníka práce). V nadväznosti na stupne náročnosti práce Príloha č. 1 k Zákonníku práce (ďalej len „príloha č. 1“) určuje charakteristiku stupňov náročnosti práce z hľadiska miery zložitosti, zodpovednosti a namáhavosti práce zamestnanca.

Podľa písm. a/ prílohy č. 1 pracovné miesto zodpovedajúce prvému stupňu náročnosti práce charakterizuje výkon pomocných, prípravných alebo manipulačných prác podľa presných postupov a pokynov.

Podľa písm. b/ prílohy č. 1 pracovné miesto zodpovedajúce druhému stupňu náročnosti práce charakterizuje výkon ucelených obslužných rutinných prác alebo odborných rutinných kontrolovateľných prác podľa daných postupov alebo prevádzkových režimov, alebo prác spojených s hmotnou zodpovednosťou; výkon jednoduchých remeselných prác; výkon sanitárnych pracovných

činností v zdravotníctve; výkon opakovaných, kontrolovateľných prác administratívnych, hospodárskosprávnych, prevádzkovo-technických alebo ekonomických podľa pokynov alebo ustanovených postupov.

Podľa písm. c/ prílohy č. 1 pracovné miesto zodpovedajúce tretiemu stupňu náročnosti práce charakterizuje výkon rôznorodých odborných alebo ucelených odborných prác alebo samostatné zabezpečovanie menej zložitých agend; samostatný výkon individuálnych tvorivých remeselných prác; riadenie alebo operatívne zabezpečovanie chodu zariadení alebo prevádzkových procesov spojené so zvýšenou duševnou námahou s prípadnou zodpovednosťou za zdravie a bezpečnosť iných osôb alebo za ťažko odstrániteľné škody.

23. Keďže vykonanou inšpekciou práce u sťažovateľa bolo zistené, že dotknutému zamestnancovi Y. V. na základe pracovnej zmluvy zo dňa 13.09.2015 a zamestnankyni V. M. na základe pracovnej zmluvy zo dňa 18.01.2016, nebola poskytnutá mzda najmenej v sume minimálneho mzdového nároku určeného pre stupeň náročnosti podľa príslušného pracovného miesta, možno konštatovať, že krajský súd posúdil vec po právnej stránke správne, keď sa stotožnil so závermi správnych orgánov, že povaha práce dotknutých zamestnancov zodpovedá minimálne druhému stupňu náročnosti práce.

24. Aj kasačný súd je toho názoru, že priradenie pracovných činností dotknutých zamestnancov do prvého stupňa náročnosti práce nie je adekvátne vzhľadom na súhrn pracovných činností, ktoré dotknutí zamestnanci vykonávali. Súhrn pracovných činností dotknutých zamestnancov, pozostávajúcich z ochrany majetku a osôb v rôznych situáciách a podmienkach aj podľa mienky kasačného súdu nemožno priradiť medzi základné, manipulačné, pomocné či prípravné práce vykonávané podľa postupov a pokynov nadriadeného. V tomto ohľade by prvý stupeň náročnosti práce podľa pracovných činností zodpovedal povolaniu, ktoré zamestnanec vykonáva manuálne podľa jednoduchých a opakujúcich sa postupov alebo pokynov, zväčša pod stálym dozorom, pričom v zásade samotný zamestnanec nebude niesť žiadnu zodpovednosť na dosiahnutom výsledku práce (napr. upratovačka, dokladač tovaru, umývač riadu). V popise pracovnej činnosti dotknutých zamestnancov vyplývajúceho z pracovných zmlúv ani kasačný súd nevzhladol také činnosti, ktoré by zodpovedali najnižšiemu stupňu náročnosti práce. Najvyšší súd môže len súhlasiť so záverom správneho súdu, že činnosti dotknutých zamestnancov zodpovedajú prinajmenšom druhému stupňu náročnosti práce, na základe výkonu opakovaných, kontrolovateľných administratívnych prác, či prevádzkovo-technických prác podľa pokynov alebo ustanovených postupov, keďže z popisu pracovnej činnosti vyplýva, že vykonávaná práca pozostáva z činností ustanovených v § 3 zákona o súkromnej bezpečnosti.

25. Kasačný súd v tejto súvislosti nepovažoval sťažovateľom ponúknutú argumentáciu, ktorým stupeň náročnosti práce odvodzoval od dosiahnutého vzdelania a hmotnej zodpovednosti za dôvodnú. V tejto súvislosti treba uviesť, že určenie stupňa náročnosti práce sa odvodzuje od povahy pracovných činností zamestnanca, pričom zamestnávateľ je povinný priradiť každému pracovnému miestu stupeň podľa najnáročnejšej činnosti, ktorej výkon od zamestnanca vyžaduje, v rámci druhu práce dohodnutého v pracovnej zmluve a nie od dosiahnutého vzdelania, či existencie hmotnoprávnej zodpovednosti zamestnanca, ako sa domnieva sťažovateľ. V tomto smere považoval kasačný súd za potrebné doplniť, že napríklad povolanie vodiča autobusu zodpovedá až tretiemu stupňu náročnosti práce, keďže je počas výkonu práce zodpovedný za zdravie a životy pasažierov, aj napriek skutočnosti, že uvedené povolanie nevyžaduje iné nároky na vzdelanie zamestnanca, či existenciu dohody o hmotnej zodpovednosti zamestnanca.

26. Kasačný súd neakceptoval ani s argumentáciu poukazujúcu na priebeh a výsledky inej kontroly sťažovateľa, keď tento opakovane namietal, že z jeho praxe na inej inštitúcii vyplýva, že inšpekcia práce v Bratislave nemala námietky voči zaradeniu zamestnancov do prvého stupňa náročnosti práce. Predmetnou námietkou sťažovateľa sa dostatočným spôsobom vysporiadal krajský súd vo vzťahu k predloženému protokolu Inšpektorátu práce Bratislava a sťažovateľ v rámci kasačných bodov ani bližšie nekonkretizuje v čom malo spočívať nesprávne posúdenie predostretej argumentácie krajského súdu po právnej stránke.

27. Na základe vyššie uvedených zistení a úvah kasačný súd nepovažuje sťažnostné body za opodstatnené a preto rozhodol podľa § 461 SSP o zamietnutí kasačnej sťažnosti.

28. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní mu nepriznal právo na náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168 SSP

29. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s ust. § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 438 v spojení s § 439 SSP).